

Dit interview bevat details die voor de meeste mensen schokkend zijn. We hebben desondanks besloten om niet selectief te zijn en geen censuur toe te passen op het verhaal van Yvonne die het in alle puurheid wilde delen. Dit omdat we de lezer zelf een oordeel willen laten vellen. Niet alleen over de geloofwaardigheid, maar ook over de impact van de beelden bij diegenen die er dag en nacht mee moeten leven. Dat geldt net zo goed voor de therapeut die met dergelijke verhalen geconfronteerd kan worden in de therapiekamer, wanneer deze zich ontvouwen tijdens de intake of tijdens therapie. Het is aan de therapeut na het lezen van de artikelen over dit onderwerp om te besluiten patiënten met deze pathologie te behandelen, of niet. De argumenten kun je vinden in het tweede artikel over dit onderwerp in dit nummer van EMDR Magazine. Je kunt op grond daarvan besluiten om de volgende tekst niet te lezen.

Yvonne van Riemsdijk vertelt over satanisch ritueel misbruik

Tekst: **Iva Bicanic** en **Ad de Jongh** Foto: **Joost van Halm**

Yvonne van Riemsdijk (51) is schrijver, blogger en aankomend spreker. Zij zet zich in voor betere hulpverlening en behandeling voor kinderen en jongeren in de kinder- en jeugdpsychiatrie, kindergeneeskunde en aanpalende sectoren. Daarnaast is zij moeder van drie volwassen zoons.

Wat heb je meegemaakt?

“Mijn hel begon op zesjarige leeftijd en duurde tot mijn dertiende jaar. Het startte toen ik meegenomen werd door mijn burens die een sleutel hadden van ons huis. Mijn ouders waren vaak lange avonden bij vrienden in de flat tegenover ons en kwamen geregeld pas diep in de nacht thuis. Een andere buurvrouw fungeerde als een soort oppas op afstand, wat inhield dat ze af en toe even luisterde bij de deur of in de gang. Later, toen ik en mijn broers ouder waren, deed de telefoon dienst als babyfoon. Dat was ideaal voor de ouders. Ze hoefden alleen nog maar de stekker uit de telefoon te trekken, waardoor het voor mijn ouders leek of alles in orde was (dode lijn) en ze hadden vrij spel. Ik werd meegenomen naar het huis van de burens en naar samenkomsten en seksfeesten waar de elite hun bizarre fantasieën uitleefden op weerloze kinderen. Ik ben verkracht, vaak in groepsverband, onder stroom gezet, gepijnigd, werd langdurig naakt opgehangen met kettingen aan een haak in het plafond waarna ik geslagen werd, en ik werd gedwongen tot seks met honden. Ook pisten mannen uit pure machtswellust geregeld over mij heen als ik naakt en weerloos op de grond lag.”

“Al deze dingen gebeurden niet alleen met mij, maar ook met de andere kinderen. Soms was ik het enige kind met veel ouders, maar meestal waren er ook andere kinderen. Ik werd getraind en gehersenspoeld en naarmate ik meer martelingen en rituelen onderging, klom ik steeds hoger op binnen de hiërarchie. Hoe hoger je komt, des te meer pijn je moet ondergaan en des te gruwelijker de dingen zijn die je moet doen. Door het ondergaan van seks in combinatie met pijn en martelingen, word je gehard en leer je stap voor stap het zuivere leven af. Ieder mens heeft een donkere kant in zich. Deze donkere kant wordt met geweld naar boven gehaald en gestimuleerd. Je wordt hierdoor als het ware de sekte ingezogen. Alles gaat volgens een strak protocol en ze hadden overal programma's voor. Vaak werd ik geblinddoekt op een tafel gelegd en met de hand bevredigd terwijl ik onderwijl gewurgd werd. Vaak ook trokken ze een strakke rubberen kap over mijn hoofd en kreeg ik handboeien om. Na verloop van tijd stik je en raak je bewusteloos. Dit vonden ze geweldig om te zien. De kunst was om het zo lang mogelijk vol te houden. Meestal kon ik dat ook. Ik was sterker dan de meeste andere kinderen en hield het

altijd langer vol. Maar ook ik had natuurlijk uiteindelijk mijn breekpunt. Ook doorzag ik veel: ik was een intelligent kind. Hierdoor werd ik erg belangrijk voor ze. Sterke en slimme kinderen zijn namelijk veel waard in deze netwerken. De bedoeling is dat je een van hen wordt, dat je stap voor stap van slachtoffer naar dader gaat. Zo breiden ze hun netwerk uit en houden ze hun imperium in stand. Zwakke kinderen, kinderen die een gevaar zijn voor het netwerk omdat ze dreigen te praten, of kinderen die te veel huilen, werden uit de weg geruimd. Ik had dat snel door en wist dat ik me moest onderscheiden. Ik werd dus goed in bepaalde handelingen en werkte heel goed mee. Zoiets is niet te begrijpen voor mensen die dit niet meegemaakt hebben. Maar als je weet dat je anders vermoord wordt, in een *snuff movie* belandt, of uitgekozen wordt om te worden doodgemarteld en geofferd op een van hun zieke, duistere samenkomsten, dan doe je alles om te mogen blijven leven.”

“Geregeld werd ik ook lange tijd in een doods-kist gestopt. In het begin was ik in paniek, maar na verloop van tijd leerde ik hoe je dat moet overleven en wist ik wat je moet doen om niet gek te worden en te stikken. Alles was gruwelijk, echt alles, maar de kist was de ultieme hel. Om mezelf af te leiden en bezig te houden wreef ik voortdurend over de stof aan de binnenkant van de kist. Ik telde, neuriede zachtjes liedjes en bleef wrijven. Het was mijn manier om niet gek te worden.”

Wat zijn de ergste dingen die je hebt meegemaakt?

“Je begint als slachtoffer. Daarna word je gedwongen om dingen te doen die je normaal gesproken nooit zou kunnen doen. Je wordt op die manier een van hen en medeplichtig gemaakt. Als je jaar in jaar uit dit soort gruweligheden moet ondergaan, dan ben je blij dat je op een dag dader mag zijn in plaats van slachtoffer. Dat je eindelijk de rollen om mag draaien. Kun je je voorstellen hoe dat is? Dat je blij bent dat je een ander kind mag pijnigen omdat je anders zelf weer de pineut bent? Dat je worstelt met je geweten maar ondertussen blij bent dat je zelf een keer de controle hebt? Waarschijnlijk niet. Ook het toekijken was vreselijk. Als je zelf gemarteld wordt dan komt er een moment dat je het niet meer kunt verdragen. Op zo’n moment splits je jezelf af en treed je uit je lichaam. Je ontkoppelt als het ware. Dat gebeurt pas als de grens bereikt is. Het is de enige escape die je hebt. Toekijken was soms erger, want dan is er geen escape. Het moeten kijken naar zeer jonge kinderen die verkracht of gepijnigd worden is een hel. En je móest kijken, je mocht nóóit je hoofd afwenden. Vaak keek ik naar hun gezicht als ze nieuw waren en ze ‘ontgroend’ werden door de leider. Ze hadden geen idee wat hun te wachten

stond. De uitdrukking op het gezicht van een zeer jong kind dat zorgeloos binnenkomt en vervolgens met veel geweld verkracht wordt, is nooit meer hetzelfde en staat voor altijd in mijn geheugen gegrift.”

“Naast al deze dingen moest ik ook leren doden. Ik heb eens een konijn moeten doden, want zo begint het. Ze laten je eerst hechten aan zo’n beestje. Je moet je voorstellen dat dit diertje het enige lieve en zuivere is dat je hebt in deze duistere wereld. Op een gegeven moment vroegen ze mij of ik hem lief vond. Toen ik ja knikte, zeiden ze: “Dan mag je hem nu met een mes doodmaken.” Hoe moeilijk ook, je weet dat je geen keus hebt. Het hoge gegil van een konijn in doodsangst zal ik de rest van mijn leven niet meer vergeten. Toch was dit niet het ergste. Het allerergste wat ik ooit heb moeten doen was iemand uitkiezen die vervolgens werd verkracht en doodgemarteld. Uit puur zelfbehoud koos ik mijn enige vriendinnetje in het netwerk, zodat ze konden zien dat ik écht slecht was en dat ik echt een van hen was. Toen ze alles had doorstaan, moest ik het karwei afmaken en met mijn handen haar keel dichtknippen. Na het gebeuren moest ik helpen haar in een lijfzak af te voeren. Het zijn dingen die je nooit meer kwijtraakt en waar je later bijna aan onderdoor gaat. Het gevoel dat jij het lot van een ander mens in handen hebt gehad en dat diegene door jou gestorven is, zal ik nooit aan iemand uit kunnen leggen. Ja, ik weet best dat ik nog maar een kind was, geen keus had en gedwongen werd. Maar ik had wel de keus om een ander kind te kiezen, althans zo voelt dat, en dat heb ik niet gedaan. Ik koos uit puur zelfbehoud mijn enige vriendinnetje en dat is iets wat ik altijd met me mee zal dragen. Ze waren zo trots op me die klootzakken dat ik haar had uitgekozen. In die zin had ik mijn doel bereikt. Het was het ultieme bewijs dat ik een van hen was. Ze zeiden dan ook geregeld: “De Satan is in jou, Yvonne.” Diep van binnen wist ik dat dit niet zo was. Dat God in mij zat en niet Satan, maar dat zei ik natuurlijk niet. Het was het enige wat van mezelf was...” ▶

“Mijn herinneringen zijn zo verschrikkelijk, dat ik vaak liever hoopte en dacht dat ik gek was, dan dat het echt gebeurd is.”

“Vaak offerden ze tijdens ceremonies een kind, meestal een baby. Ik ben er getuige van geweest dat er een baby werd gedood en geofferd. Alle kinderen zaten in een kring en het baby’tje werd van hand tot hand doorgegeven. We moesten afscheid nemen. Het was een meisje en ik gaf haar een kusje. Ze werd vervolgens op een ofertafel gelegd en met een groot mes opengesneden. In levende lijve. Het hart werd er met kracht uitgerukt. Een vreselijk gezicht. Daarna moesten we het bloed drinken en het vlees eten. Ik weet nog dat we een hap van het hart moesten nemen en dat ik dacht: hoe kan rauw vlees nou warm zijn, dat is toch koud? Vergeet niet dat ik erg jong was. Dingen moeten ondergaan en uitvoeren is moeilijk. Maar dingen tot je moeten nemen is verschrikkelijk. Het is alsof het voor altijd deel uitmaakt van je bestaan.”

Wat een heftige verhalen! Wat zijn dit voor mensen?

“Ze vereren de duivel, Satan dus. Alles wat gelovig is, en dan met name het christendom, daar spugen ze op. Deze satanische netwerken bestaan wereldwijd. De leden zijn hooggeplaatsten die de macht willen overne-

men. Het zijn mensen die werkzaam zijn in de politiek, bij justitie, politie, de medische wereld, het bedrijfsleven en de geheime diensten. Vooral de CIA is goed vertegenwoordigd. Het brainwashen wat ze in deze cults doen komt oorspronkelijk van hun vandaan. Ze ontleden de mens in al zijn facetten: geestelijk en lichamelijk, en ze doen vaak experimentele operaties op kinderen. Het zijn Josef Mengele-achtige toestanden. Het fascineert ze en ze hebben er een belangrijk doel mee: hun imperium uitbreiden en het (duistere) mensenras versterken. Want zo zien zij dat. Daarom zijn de artsen in deze sektes zo belangrijk. Zij zijn er niet alleen om kinderen weer op te lappen, maar zij voeren ook de experimenten uit. Dit gebeurt overigens niet bij het ‘gewone’ ritueel misbruik, maar alleen bij het zuiver satanische ritueel misbruik dat alleen in de hoogste kringen voorkomt.”

Hoe komt het dat dit soort praktijken niet aan het licht komen?

“Ten eerste omdat er geen goed onderzoek gedaan wordt door de politie; ten tweede omdat slachtoffers niet geloofd worden. De meeste slachtoffers doen trou-

Yvonne van Riemsdijk vertelt over haar herinneringen aan de meest extreme vorm van seksueel misbruik.

wens geen aangifte uit angst. Ze zwijgen hun hele leven. Daarnaast is het verschrikkelijk moeilijk om aan te tonen dat dit bestaat. Alle bewijzen worden systematisch gewist en de lichamen of resten worden verbrand. Wat de babymoorden betreft, de meeste baby's worden binnen het netwerk geboren. Die kinderen bestaan niet op papier, omdat ze nooit worden aangegeven. Zij worden dus ook nooit vermist. De netwerken zijn groot en wijd vertakt en de leden zitten dichtbij het vuur. Zij zijn het die de sporadische onderzoeken van de politie saboteren en voortdurend getuigen uit de weg ruimen. Daarnaast worden er mensen ingehuurd, meestal eigen leden, om verwarring te scheppen. Die mensen laten ze verhalen over ritueel en satanisch misbruik verzinnen of aandikken. Zo wordt er publiekelijk verwarring gezaaid, zodat de kern ook als ongeloofwaardig wordt gezien. Maar de belangrijkste reden dat het niet aan het licht komt is omdat het té gruwelijk is om te geloven. Dát is hun grootste kracht en de reden waarom dit blijft voortbestaan. Juist het ongeloof in de samenleving maakt dat dit kan blijven voortduren en dat deze lieden zich onschendbaar wanen."

"Slachtoffers kunnen vaak geen goede verklaringen afleggen bij de politie en halen dingen door elkaar. Deels omdat ze te beschadigd zijn en deels omdat ze geprogrammeerd zijn met bepaalde geavanceerde technieken. De daders gebruiken drugs, hypnose, GHB, rohypnol, morscodes, lampen, lichtflitsen en stroom. Je bent niets of niemand meer en alles wat je meemaakt wordt uit je systeem gewist. Ook ben je als het ware op afstand bestuurbaar: door posthypnotische suggesties kunnen ze je in het dagelijkse leven terugroepen en opdrachten laten uitvoeren. Ik heb opdrachten uitgevoerd die ik normaal gesproken nooit had kunnen doen. Het is pure *mind control*. Het is zo verschrikkelijk moeilijk om mensen duidelijk te maken dat dingen uit je geheugen gewist zijn en dat je daarom soms maar een deel weet en niet alles. Daders van dit soort praktijken weten precies welk deel ze van de hersenen onder stroom moeten zetten om gruwelijke ervaringen te wissen, zodat je daarna als een gewoon kind door het leven gaat en niemand iets merkt. Dat is een belangrijk verschil met 'gewoon' misbruik."

"Mijn verhaal is bekend bij politie en justitie. Met naam en toenaam. Ze wilden aanvankelijk onderzoek doen en erin duiken, tot ze ontdekten wie hierbij betrokken waren. Het is als een nachtkaarsje uitgegaan en in de doofpot gestopt. Mensen denken dat wij in een rechtsstaat leven en politici hebben de mond vol over onze Westerse normen en waarden. Laat me niet lachen..."

Wanneer ging je pas goed beseffen wat er met je is gebeurd?

"Ik had al mijn hele leven vreemde gedachten, bizarre herinneringen, nachtmerries en flashbacks, maar ik wist nooit waar ze vandaan kwamen. Pas rond mijn 33e werd alles duidelijk. Dat ik op mijn dertiende een nierziekte kreeg waardoor ik uiteindelijk ernstig ziek werd en in coma raakte, heeft ook een grote rol gespeeld waarom het zo lang duurde. Ik heb vele jaren nodig gehad om weer de oude te worden. Dat ik ziek werd was trouwens ook door toedoen van de daders. Ik ontdekte zaken die ik nooit had mogen weten en werd daardoor een gevaar voor ze. Ik moest dus dood. Dat ik het overleefd heb is volgens de artsen een wonder. Ze hebben me laten lopen omdat ze dachten dat ik geen gevaar meer was. Ik was immers te ziek en kon me weinig meer herinneren. Daarnaast waren de programma's door de coma volledig gewist en hadden ze niets meer aan me. Daarom stopte het."

Hoe heb je je hieruit kunnen vechten?

"Ik ben van 2001 tot 2010 in therapie geweest bij de ggz, gemiddeld een keer per twee weken. In die negen jaar ben ik twee keer een jaar gestopt. Uiteindelijk ben ik dus zeven jaar in therapie geweest. Altijd zonder medicatie. Ik ben namelijk van mening dat medicatie onderdrukt, waardoor je niet geneest. Na die zeven jaar was ik niet klaar. Ik heb nog jaren nodig gehad om me los te maken van mijn trauma's. Mezelf onthechten van mijn trauma's was de grootste klus. Voordat ik in therapie ging, had ik al herinneringen en wist ik al wat er gebeurd was. Maar in de loop van de tijd kwamen er wel steeds meer herinneringen bij. Ik had zoveel *flashbacks* en schokkende herinneringen dat ik voortdurend aan het vechten was om in het hier en nu te blijven. Het is erg slecht met me geweest. De voornaamste klachten waren PTSS, maar er waren ook lange periodes van ernstige depressie en suicidale gedachten. De officiële diagnose was complexe PTSS. Ik had geen DIS ontwikkeld. Volgens mij omdat mijn fundament er al lag. Op je zesde ben je natuurlijk al aardig gevormd. Mijn therapeut was een doorgewinterde psycholoog en psychotherapeut, want ik wilde geen beginneling, dat had ik de ggz direct duidelijk gemaakt. We vormden samen een goed team. Dat vind ik niet alleen, maar hij ook."

Welke methode gebruikte jouw therapeut?

"De therapie had elementen van *exposure*, cognitieve gedragstherapie en psychodynamische psychotherapie. Ik had het gevoel vrij te zijn in de therapie. Ik kreeg alle gelegenheid om mijn verhaal te vertellen en er werd niet ▶

gewerkt volgens een strak psychotherapeutisch model. Juist dat is de grootste kracht geweest. De therapeut paste geen EMDR of hypnose toe. Ik was ervan overtuigd dat ik erin moest duiken, in de herinneringen, de trauma's. Anders zou ik nooit genezen. Gelukkig deelde mijn therapeut die mening. Ik vind echt dat therapeuten niet te voorzichtig moeten zijn. Vraag maar door, ga er op in en geef ruimte aan de trauma's. Mijn therapeut zei eens: 'Wanneer je de duisternis aan het licht brengt, zal het zijn kracht verliezen...' Een prachtige uitspraak die ik volledig onderschrijf. Daarnaast is therapie meer dan alleen de trauma's uit je hoofd halen. Sporten, de natuur in, zelfhulpboeken en veel wandelen hebben mij enorm geholpen. Maar vooral veel huilen en mezelf overgeven aan mijn intense pijn en verdriet waren helend. Als je dit meegemaakt hebt, dan is er veel scheefgegroeid en op sommige gebieden ben je gestagneerd in je ontwikkeling. Je moet mensen leren vertrouwen, jezelf open leren stellen, van jezelf leren houden, weer contact maken met je lichaam, je seksualiteit ontdekken en leren genieten van seks. Vooral dit laatste is een belangrijke ingang naar genezing. Je moet jezelf als het ware opnieuw uitvinden, herontdekken en steen voor steen opnieuw weer opbouwen. Er is echt meer nodig dan alleen de PTSS genezen."

Wie weten in jouw omgeving wat er is gebeurd?

"Het aantal mensen dat mijn verhaal over satanisch ritueel misbruik kent, is op twee handen te tellen. En zelfs van hen gelooft een aantal mensen mij niet. Simpelweg omdat ik een gewoon kind leek en omdat mensen niet kunnen begrijpen dat ik geprogrammeerd was. Maar vooral ook omdat ze niet kunnen geloven dat er zulke gruwelijke dingen op deze wereld gebeuren. Het moeilijkste daarvan is dat er getwijfeld wordt aan mijn integriteit. Over het algemeen zeg ik alleen dat ik ernstig seksueel misbruikt en systematisch gemarteld ben. Meer kunnen mensen niet aan, is mijn ervaring. Mensen kunnen het gewoon niet *handelen*. Mijn beste vriendin, die ik al 35 jaar ken en mij overigens wel gelooft, zei eens toen ik wat details vertelde: 'Wil je alsjeblieft stoppen, ik word hier kotsmisselijk van. Ik kan hier niet tegen.' Daar heb ik enerzijds begrip voor, natuurlijk, ze staat te dichtbij en het is te schokkend, maar het maakte me ook boos. Ik zei toen tegen haar: 'Jij kunt er niet tegen om hiernaar te luisteren? Moet je nagaan hoe het voor mij was om het te moeten ondergaan...'

"Het eenzame gevoel, het feit dat je geen enkele steun krijgt van mensen en er met niemand over kan praten, dat is het ergste. En dat er niks is waaraan je kunt ophangen dat het echt gebeurd is. Dat je niet aan je omgeving

kan laten zien dat dit bestaat. Want onderzoek wordt er niet gedaan en bewijs is er niet. Mijn herinneringen zijn zo verschrikkelijk dat ik vaak liever hoopte en dacht dat ik gek was, dan dat het echt gebeurd is. Maar ik weet dat het wel gebeurd is, ik weet dat het wel zo is gegaan."

Wat vind je ervan als mensen die in therapie over satanisch misbruik vertellen, niet worden geloofd?

"Dat raakt me enorm. De *nonbelievers* schermen voortdurend met het feit dat het onzin is dat mensen hervonden herinneringen kunnen hebben. Hun argument is vaak dat mensen uit concentratiekampen ook nog gewoon alles weten. Zij geloven niet dat overlevenden van ritueel misbruik die herinneringen hebben verdrongen. Het maakt me razend. Ten eerste vergeten ze dat het om jonge kinderen gaat. Ten tweede weten ze niet waarover ze praten. Het is namelijk niet gewoon verdringen. Ik zou het ze graag even willen laten ondergaan. Eens kijken of deze professionals zich als volwassene staande kunnen houden wanneer ze onder invloed zijn, er hypnose gebruikt wordt, en vervolgens na de helse ontberingen hun geheugen gewist wordt door middel van stroom. Niet een beetje, nee dat ook nog niet eens. Zo erg dat je toevallen krijgt en een klem in je mond, omdat je anders stikt in je tong en je speeksel en dat je buiten bewustzijn raakt. Niet dat je dan doodgaat, nee dat niet. Want zelfs doodgaan mag je alleen wanneer het de daders uitkomt. Daarna word je gewoon weer opgelapt en handmatig beademd. Ik heb het talloze keren gezien bij andere kinderen en weet precies hoe dit eruitziet. Ik ben benieuwd of deze dames en heren deskundigen en al die 'valse herinneringen-aanhangers' anders zouden praten als ze dat mee zouden maken. Het is te zot voor woorden om dit te vergelijken met overlevenden van concentratiekampen."

Hoe gaat het nu met je?

"Goed. Ik ben een sterk, gezond en gelukkig mens. Door therapie en heel hard werken ben ik genezen en heb het achter me kunnen laten. Maar het boek definitief sluiten kan ik pas als dit gestopt is. Moeten leven terwijl je weet dat talloze kinderen deze hel dag in dag uit meemaken zonder dat iemand een poot uitsteekt, is zwaar. Dat, en het feit dat volwassen (ex)slachtoffers niet geloofd worden, tot op het bot beschadigd zijn en geen goede behandeling en steun krijgen, is dan ook de enige reden waarom ik meewerk aan dit interview. Het zijn echt de kinderen van nu die maken dat ik naar buiten treed. Die maken dat ik met liefde mijn kop op het schavot leg. Omdat niemand anders het doet..." ■